

σαμεν φαιδρότερον Ἀγγλον. Ἐρόφησεν ὅλον τὸ κλῆμά μας καὶ ἀνέμιξεν ἐντός του Ἑλλάδα καὶ Ἀγγλίαν. Πάντοτε κόκκινος, θερμὸς, γελῶν· χειρονομεῖ ὡς Ζακύνθιος, ὁ μιλεῖ ἀκαταπαύστως ὡς Πελοποννήσιος καὶ ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα ὡς ἀληθὴς Ἕλλην. Ἀφοῦ ἐμίσησε τὸν ἀγγλικὸν οὐρανὸν καὶ ἀναπνέει, λέγει, μόνον ἐν Ἑλλάδι. Ὅταν μεταβαίνει εἰς Ἀγγλίαν φέρει μαζὶ του τὴν Ἑλλάδα· ἐνδύει τὸ μικρὸν του κοράσιον μὲ τὰ ἐθνικά μας χρώματα καὶ τὸ μανθάνει νὰ λέγῃ: Ζήτω ἡ ἐλευθερία. Τὸ σύνθημά του εἶναι τώρα: καλὸ μολύβι· αὐτὸ ὁμῶς εἶναι τὸ ἑλληνικὸν του σύνθημα, διότι ὡς εἴπομεν μετέλαβε τῆς φύσεώς μας· τὸ ἀγγλικὸν του ὁμῶς σύνθημα, εἶναι νὰ προτιμῆσωμεν τὴν ἀναιμωτεῖ ἀπόκτησιν τῆς διαρρύθμισεως τῶν συνόρων τῆς διὰ τοῦ αἵματος. Τὰ ἑλληνικά του κάμνουν προόδους· εἶναι ἕτοιμος νὰ μᾶς παρακολουθήσῃ εἰς τὸν πόλεμον· καὶ ἡ μονομανία του εἶναι νὰ μεγαλώσῃ ἡ Ἑλλάς.

Καλῶς ὀρίσατε, κύριε Σκίներ!

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ὅλοι κυχόμεθα ν' ἀποκτήσῃ ἡ Ἑλλάς ἓνα Κιγκινάτον· ἰδοὺ ὅτι ἀπέκτησε παρὰ μίαν συλλαβὴν ἓνα Κινάτον.

Ὁ Λαὸς φρονεῖ φίλα τῷ κ. ὑπουργῷ τῶν Στρατιωτικῶν. Ἐν τινι τελευταίῳ ἄρθρῳ συνηγορῶν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἐπιπλήττων τὸν Τηλέγραφον ὡς μὴ παύοντα νὰ συνταράττῃ τὸ ζήτημα ἀπηύθυνε πρὸς τὸν συνάδελφον τὴν ἐξῆς παραίνεσιν:

— Μὴν ἀνακυκᾶτε τὸν ἀνάγυρον.

ταμαρτυρῶσι· πόσα στήθη, πόσοι μαστοὶ, πόσοι βραχίονες, πόσοι μηροὶ ἐξυμνήσθησαν ὡς χιονόλευκοι, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι δὲν εἶχον τὸ χρῶμα τῆς πίσης! Καὶ αὐτὸς ὁ φίλος μου Βιλαέτης φέρει ἐπὶ κεφαλῆς ὁροπέδιον τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ὀνομασθῇ χιονόλευκον, ἐλλείπει τῶν τριχῶν. Ἀλλ' ἂν ψεύδωμαι περὶ τῆς κεφαλῆς του, δὲν ψεύδομαι περὶ τῆς καρδίας του, λέγων ὅτι εἶναι ἀγνή ὡς ἡ χιών. Πλὴν τίς ἐκτιμᾷ τὴν ἀγνότητα τοῦ φίλου μου καὶ τὴν ἰδικήν σου, χιών; διότι ἡ ἀγνότης εἶναι ψυχρὰ καὶ μόνον τὸ ἁμαρτωλὸν πάθος εἶναι θερμὸν, οἱ δὲ ἄνθρωποι προτιμῶσι νὰ θερμαίνωνται μετὰ τῆς ἁμαρτίας ἢ νὰ κρυολογῶσι μετὰ τῆς ἀγνότητος· διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ μόνον ὑπερ γνωρίζομεν θετικῶς ἐκ τῆς μελλούσης ζωῆς εἶναι ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Κολάσεως ἔσονται πολλάκις πολλαπλάσιοι τῶν τοῦ Παραδείσου. Τὸ δὲ περιεργότερον εἶναι ὅτι ἐκ τῶν δύο σου ἰδιοτήτων, ὦ χιών, τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς λευκότητος, οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται μετὰ τῆς πρώτης καὶ ἀποθνήσκουσι συνήθως μετὰ τῆς δευτέρας. Μήπως καὶ σὺ περιέχεις ἐν ἑαυτῇ ἀντιθέσεις κοινοβουλευτικάς; Συμπολίτευσις ἡ ἀγνότης, ἀντιπολίτευσις ἡ ψυχρότης· ἡ μὲν πρώτη εἶναι φιλόπατρις καὶ τιμία καὶ ἀγνωστάτων προθέσεων, διότι τρώγει ἐν ἀνέσει, ἡ δὲ δευτέρα ἐξω μένουσα τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς, εἶναι προωρισμένη νὰ τρίξῃ τοῦ ὁδόντας ἐκ τοῦ ψυχους καὶ τῆς πείνης.

ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

Ὁ χορὸς τῆς κυρίας **Μῶσεν**, πρώτου Γραμματέως τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἂν περιφέρειαν εἶχε τοὺς κεκλημένους, ἀλλὰ κέντρον αὐτὴν τὴν αἰκοδέσποιναν.

Ἰδεώδης τύπος ἀμερικανίδος ἀνατραφεύσης ἐν Ἀγγλίᾳ· ὕψηλὴ, λεπτοφυής, ἀλλ' ἀρτιμελής, εὐλύγιστος, ξανθὴ, πρόσωπον μᾶλλον ὠρειδὲς, ἀλλὰ κανονικώτατον, ῥίς ἑλληνικωτάτη, στήθος ἀρχαίου ἀγάλματος, χεῖλη φιλομειδῆ, γάλα ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, ῥόδα ἐπὶ τοῦ γάλακτος.

Ἐνθυμούμεθα τὸν τύπον τῆς ὥραιας ἀγγλίδος ὃν ἔγραψε διακεκριμένος Ἀγγλο-συγγραφεὺς πλασμένη ἐκ κρίνων καὶ ῥόδων, γάλακτος καὶ χιόνος ὡς πρὸς τὰ χρώματα· πλασμένη ἐκ κηροῦ τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖρας, τὰ στήθη καὶ τοὺς πόδας· ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ χωρὶς ἀέρα, χωρὶς ψυχῆ· τὸ πρόσωπόν της μηκύλλον, ἀλλ' ἡ αὐτὴ πάντοτε φυσιογνωμία· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι καθ' ἐκάστην πρωΐαν τὸ ἔδγαζε ἀπὸ ἓνα κουτί εἰς τὸ ὁποῖον, ὅταν κατεκλίνετο πάλιν, τὸ ἐναπέθετε διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ τὴν ἐπαύριον.

Ἰδοὺ ὁ τύπος τῆς ἀγγλίδος. Δανεισθῆτε τὰ καλὰ τοῦ τύπου αὐτοῦ καὶ ἐμψύσησατε εἰς αὐτὰ τὸν ἀμερικανικὸν ἔρα καὶ ἔχετε τὴν κυρίαν **Μῶσεν**.

Ἐφερε λευκὴν μεταξωτὴν ἐσθῆτα, εἰς τὸ στήθος ἐν cartré κυανοῦν πολὺ λευκάζον, μίαν κόκκινην παπαροῦνα ἐπὶ τῆς κόμης καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἡδύνατο δὲ νὰ ὀνομασθῇ πράγματι ἡ Λευκὴ Βασίλισσα, διότι καὶ αἱ πλείσταί τῶν κεκλημένων ἦσαν λευκαί.

Χορὸς εὐθυμος, ἐν εὐρυτάτῃ αἰθούσῃ ἡγεμονικῇ, ἐπὶ δαπέδου ἔχοντος κεκτημένην τὴν χορευτικὴν πεῖραν ὡς παλαιοῦ βιολίου· αἱ καλλίτεραι χορεύτριαι εἶχον δώσει ἐκεῖ συνέντευξιν· οἱ ἄγγλοι διπλωμάται ἔφερον μόνον ἐν ῥόδον εἰς τὴν κομβιοδόχην· οἱ ἡμέτεροι καταστόλιστοι ὡς ἀνατο-

III

Ἄ! πόσον ἐπεθύμουν νὰ κυλισθῶ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων ὅπου κατεσκήνωσας ἰδίᾳ ἐξουσία! Νὰ αἰσθανθῶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας μου τὴν δριμύτητά σου καὶ νὰ μεθυσθῶ εἰς τὸ ἄπειρον θέαμα τῆς λευκότητός σου! Ἀλλὰ μόνον τοῖς λύκοις εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ σὲ ἀπολαύσωσι· διότι οἱ ἄνθρωποι—τοιοῦτος δὲ δυστυχῶς εἶμαι καὶ ἐγώ—ὡς ὄντα πεπολιτισμένα, ὠκοδόμησαν οἴκους καὶ πόλεις διὰ νὰ κρύβωνται ἀπὸ τῆς φύσεως, ἥτις εἶναι ἡ μήτηρ καὶ ἡ τροφὸς καὶ ὁ ἰατρός αὐτῶν. Διὰ τοῦτο σὲ ἀποφεύγουσιν ὡς ἀγνὸν τῆς φύσεως τέκνον· διότι τοῦτο σημαίνει πολιτισμὸς, τὸ νὰ ἀπομακρύνεται ἡ ἀνθρωπότης ὅσω τὸ δυνατόν τῆς φύσεως καὶ νὰ ἀρκεῖται εἰς τὰ ἑαυτῆς δημιουργήματα· καὶ ἐν ᾧ ἔχουσιν ἀνάγκην σου, δὲν ἔρχονται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὑμηττοῦ νὰ σὲ τρυγήσωσιν, ἀλλ' ἐδημιούργησαν ἰδιαιτέραν μηχανὴν καὶ σὲ κατασκευάζουσιν ἐκάστην ἡμέραν καὶ ἐκάστην ὥραν καθ' ἣν προαίρουσιν. Διότι τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον τοῦ μικροκόσμου, τὸ νὰ παρωδῇ τὸν κόσμον. Διὰ ταῦτα καὶ σὺ τήκεσαι εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων ἐκ νοσταλγίας, ὡς ξένος μακρὰν τῆς πατρίδος του· τήκεσαι καὶ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ὅστις φέγγει διὰ τοὺς ἀνθρώπους· τήκεσαι καὶ ὑπὸ τοὺς τύπους τῆς βροχῆς, ἥτις ἐπίσης χάριν τῶν ἀνθρώπων καταπίπτει. Διατί τάχα καὶ ἐγὼ νὰ πλασθῶ ἄνθρωπος καὶ οὐχὶ λύκος; Μᾶ

λῖται· ὅλον τὸ Φανάρι· ὅλον τὸ διπλωματικὸν σῶμα· συ-
χναὶ συνεντεύξεις τοῦ κ. Κουμουνδούρου μὲ τὸν κ. Ράδο-
βιτς· διακριθεῖσα ἡ κυρία Σαχίνη, ἀρχαῖκωτάτη, μ' ἑλλη-
νικὴν ἐνδυμασίαν, ὥραϊα ὁμιλοῦσα τὴν γαλλικὴν μεθ' ὅ-
λων τῶν διπλωματῶν· διακριθεὶς ὁ νεαρῶτατος δεύτερος
γραμματεὺς κ. Γκρήν ὡς διευθύνων τὸν χορὸν· ἀληθὲς φι-
λέλλην· πλουσιώτατον μπουφέ, ὥραϊοι οἶνοι· πανύψηλος ὁ
γ'. ἄλλος γραμματεὺς· πρὸ αὐτοῦ οἱ κ.κ. Μαυρομιχάλης καὶ
Χαδζηπέτρος νάνοι· πλήρης εὐαρέσκεια· εἰς τὴν 1ην ὥραν,
ἀκμαζούσης τῆς εὐθυμίας, διάλυσις. Καὶ καληνύκτα σας.

ΩΔΕΙΟΝ

*Ἄν ἦσαν εὐφύτεροι οἱ διευθύνοντες τὸ Ὡδεῖον δὲν ἤ-
θελον κάμει τὰς συναυλίας αὐτοῦ ἀποκρηάτικαις, ἀλλὰ θὰ
τὰς ἀνέβαλλον διὰ τὴν τεσσαρακοστὴν, ὅποτε καὶ οἱ ἀν-
θρώποι εἰσὶ μᾶλλον διατεθειμένοι πρὸς τὸ συγχωρεῖν.

Εἰς τὰς 7 μ. μ. τῆς Παρασκευῆς ἐκαλεῖτο τὸ φιλόμου-
σον κοινὸν εἰς τὴν ὥδικὴν αἴθουσαν.

Εἰσῆρχοντο τζάπα. Ἄρκεϊ τοῦτο ἵνα ἐννοήσητε ὅποιοι
φιλόμουσοι εὐρέθησαν.

Παρ' ἡμῖν, λαῶ φύσει φιλελευθέρῳ, ἡ ἀξία ἐκτιμᾶται ἐν
τῇ ἐλευθερίᾳ. Μὲ μίαν δεκάρα διὰ καφὲ εὐρίσκομεν καὶ δε-
κάδα ἐφημερίδων· τὴν ῥοφῶμεν. Ἔχουν τὰ ἅπαντα τοῦ
Ζαλοκώστα 5 φρ. καὶ τὰ τοῦ Σκόκου 1 φρ.; Προτιμῶμεν
τὸν Σκόκον. Εὐρίσκωμεν τὰς δημοσίας θέσεις· οὐδὲν ἀπαι-
τούσας προσόν; *Ολοὶ ὑπᾶλληλοι γινόμεθα. Εὐρίσκομεν τὸ
Πανεπιστήμιον ἄνευ διδάκτρων; *Ολοὶ ἐπιστήμην σπου-
δάζομεν.

*Ἦτον ἀπὸ τῆς 4ης πλήρης ἡ αἴθουσα τῆς Συναυλίας·
ὥστε κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐνάρξεως οἱ πλεῖστοι τῶν ὀφθαλ-
μῶν ἔδουν ὑπὸ τὰς βλεφαρίδας.

Αἱ ἀναπνοαὶ τοῦ ἀκροατηρίου εἶχον πεντήκοντα θερμα-
στῶν δύναμιν. Αἱ λειποθυμίαι θὰ ἦσαν πολλαί, ἂν δὲν
ὑπῆρχον ἐκεῖ δύο γερμανίδες φέρουσαι μαζί τὸν χει-
μῶνα τῆς πατρίδος τῶν. Παιδίων πλήθη θορυβοῦντα ἀνε-
μίνηνσκον τὰς αἰθούσας τῶν φιλολογικῶν μας Συλλόγων
ἐορταζόντων τὴν 25ην Μαρτίου. Ὁ θόρυβος δ' ἦτο το-
σοῦτος, ὥστε εὐλαβὲς μονόφθαλμος κύριος ἠναγκάσθη ν' ἀ-
παγγεῖλῃ, ἐκ τοῦ προχείρου βεβαίως, σύντομον μὲν, ἀλλ'
ἄξιον λόγου παραινενικὸν πρὸς τοὺς ἀτακτοῦντας μείρακας,
ὑπυμνήσκων αὐτοῖς ὅτι εὐρίσκοντο εἰς *Μουσαγωγεῖον*.

*Ο κ. Τσάτσος ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἐπικερδεστάτους τύπους
προσωπιδῶν ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν φιλομούσων κυριῶν.

Εἰς τὰ πρῶτα καθίσματα διεκρίνετο ἐν ἄστρον, ἀλλὰ
καὶ αὐτὸ ἐχάανετο μέσῳ τῶσων νεφῶν.

*Ἡ συναυλία ἤρξατο διὰ χορωδίας ἐκ τῆς Ὑπνοβάτιδος
τοῦ Βελλίνη, ἐν μεταφράσει ἑλληνικῇ, ἐκτελεσθείσης ἐπιτυ-
χῶς, καθ' ὃ πρὸ ἐτῶν ἐξασκουμένων εἰς αὐτὴν τῶν μαθη-
τῶν, πολλάκις δὲ καὶ ἀπὸ σκηνῆς ἐκτελεσάντων αὐτήν.

*Ἀλλ' ὁ κ. Κατακουζηνὸς δὲν ἐνοσεῖ ποτὲ, ὁσάκις τῷ πα-
ρέχεται εὐκαιρία, νὰ μὴν ἐκθέτῃ τὰς ἐμπνεύσεις του. Οὕ-
τω, διὰ μιᾶς συμφωνίας, κατ'εὐφημισμὸν βεβαίως, καὶ μιᾶς
πόλκας του, Ζουλοῦ καλουμένης, ἀλλὰ πολὺ σκληροτέρας
τῶν Ζουλοῦ διὰ τοὺς ἀκροατάς της, μᾶς διέλυσεν ὅλας τὰς
ἐκ τοῦ Βελλίνη ἐντυπώσεις. Διωδία ἐκ τῆς Φαβορίτας, τερ-
τσέτο ἐκ τοῦ Ριγολέτου διὰ βιολίου, βιολονσέλου καὶ κλει-
δοκυμβάλου καὶ τὰ κοσμήματα ἐκ τοῦ Φάουστ ἦσαν τὰ
μόνα, ὧν οἱ ἐκτελεσταὶ δικαίως δὲν ἐντράπησαν χειροκρο-
τηθέντες.

ἠρώτησαν ὅταν μὲ ἐπλάσαν τί ἤθελον νὰ πλασθῶ; *Οχι
βεβαίως· διότι ἂν μὲ ἠρώτων, θὰ ἐπρωτίμων τὸν λύκον, τὴν
ἄρκτον, τὸν λέοντα, τὸν ρινόκερον καὶ αὐτὸν τὸν ὄφιν,
παρὰ τὴν Ἀδαμιαίαν μορφήν, ἥτις ὑπακρύπτει θηρία πολ-
λῶ ἀγριώτερα καὶ ἐπιβλαβέστερα· θὰ ἐπρωτίμων μυριάκις
νὰ περιπλανῶμαι ἐπὶ τοῦ Τρελλοῦ ὡς λύκος καὶ νὰ σὲ τρί-
βω, ὦ χιών, ὑπὸ τοὺς πόδας μου, παρὰ νὰ σὲ παρατηρῶ
ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου ὡς δεσμώτης ἀπηλιθιωθεὶς ἐκ τῆς
ἀχρηστίας τῆς ἐλευθερίας του. Διότι ἐπὶ τοῦ τρελλοῦ δὲν
ὑπάρχουσι τοῦλάχιστον φρενοκομεῖα, ἐν ᾧ ἐντὸς τῶν πό-
λεων ἕκαστος οἶκος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἶναι φρενο-
κομεῖον. *Ἡ εἶναι μεγάλη ἀπόλαυσις νὰ συζητήσῃ τις ἐν
τῷ καφενείῳ περὶ Κουμουνδούρου; *Ἡ νὰ ἀναγινώσκῃ τὰς
νεροβρασμένας προκηρύξεις τοῦ αἰθνικοῦ δεσμοῦ; *Ἡ μή-
πως εἶναι ἀπόλαυσις τὸ νὰ φιλοσοφήσῃ τις ἐπὶ τοῦ κοινωνι-
κοῦ θεάματος, ἐν ᾧ θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα συμφέροντα ἀνα-
βαινο-καταβαίνουν, συγκρούονται, μάχονται, γρονθοκο-
ποῦνται μέχρις ἐξοντώσεως; *Ἡ μήπως εἶναι εὐάρεστον νὰ
ἦναί τις δημοτικὸς σύμβουλος τοῦ δήμου Ἀθηναίων μὲ τὴν
ἐλπίδα ὅτι θὰ γείνη ποτὲ βουλευτὴς, διὰ νὰ ψηφίζῃ ὑπὲρ
τοῦ Κουμουνδούρου ἢ ὑπὲρ τοῦ Τρικούπη; *Ἡ μήπως εἶναι
εὐάρεστον νὰ γράφῃ τις τὰ ἄρθρα τοῦ «Τηλεγράφου» μὲ
τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κερδίσῃ τὸν ἐπιούσιον; *Ἡ μήπως εἶναι
εὐάρεστον νὰ βλέπῃ τις καθ' ὁδοὺς τὰς κυρίας, κρύφια ρι-

πτούσας βλέμματα πρὸς τοὺς κύνας ἐρωτικῶς χαριεντιζο-
μένους; *Ἡ μήπως εἶναι εὐάρεστον νὰ ἀκούῃ τις ἐν τῷ θεά-
τρῳ Παρνασσῷ τοὺς στίχους τοῦ συλληφθέντος μὲν πρὸ
εἰκοσαετίας, ἀλλὰ μήπω τεχθέντος Ἀλφρέδου; *Ἡ μήπως
εἶναι εὐάρεστον νὰ ἀκούῃ τις ἐπὶ τῆς στέγης του τὰ μοι-
αυρίσματα τῶν γαλῶν; *Ἡ μήπως εἶναι εὐάρεστον νὰ εἴ-
ναί τις *Ἑλλήν Γορτύνιος ἢ Κραβαρίτης; *Ἡ νὰ εἶναι
τις ὑπᾶλληλος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὡς ὁ Καλαμί-
δας ἢ τῆς Αὐλῆς ὡς ὁ κ. Λέλης; *Ἡ μήπως εἶναι εὐάρε-
στον νὰ ἐξαπλώνεται τις παρὰ τὴν πυρὰν τῆς ἐστίας του
καὶ νὰ βρέχῃ τὸν λάρυγγά του μὲ τίποτε φλογερὸν ποτὸν
τὸ ὁποῖον θὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῷ τὴν λήθην καὶ τῆς πυρᾶς καὶ
τῆς χιῶνος; . . .

IV

Αἶ! κᾶπως τὸ τελευταῖον τοῦτο ἠδύνατο, καὶ τοι οὐχὶ
τόσῳ ἄγνῳν, νὰ συγκριθῇ πρὸς σέ, ἱρασμία χιών, καὶ πρὸς
τὸν λύκον ὅστις σὲ ἀπολαύει ἀνέτως. Τέσσαρες δάκτυλοι
Brand μετὰ θερμοῦ citroné τείου ἠδύναντο νὰ ἐπαρκέσωσιν
εἰς τὴν φιλοδοξίαν μου, διότι οὕτως ἐλπίζω ὅτι θὰ κατέ-
κτων πάντα τῆς γῆς τὰ στέμματα καὶ πάσας τῶν γυ-
ναικῶν τὰς καρδίας. Θὰ ὑπάγω νὰ δοκιμάσω τὸ πείραμα·
ἂν ἐπιτύχω, εἰς σέ, κόρη τοῦ Βορρᾶ, θὰ χρεωστῶ τοὺς θρό-
νους μου καὶ τὴν εὐδαιμονίαν μου.

Καλῶς ἤλθες λοιπόν.

Χεσμές ὁ Ἰμβριος.